

FESTIVALSKA

NOVINE 3

56. PULA

FESTIVAL IGRANOG FILMA
18. - 25. 7. 2009.
FILM POD KOŽOM

PONEDJELJAK, 20. SRPNJA 2009.

CRNCI O RATU, PENELOPA O LJUBAVI
POČINJU FILMSKE MATINEJE ZA DJECU
AUTORI O ZAGREBAČKIM PRIČAMA I BLIZINAMA

PARTNER FESTIVALA

••T••Com• KulFurist

BADEL 1862

IMAGE HADDAD

Impressum Festivalskih novina

Ravnateljica Festivala
Zdenka Višković-Vukić

Umjetnički ravnatelj
Zlatko Viđačković

Producentica
Tanja Miličić

Koordinatorica programa
Nataša Šimunov

Voditelji popratnih programa
Branka Benčić, Marko Zdravković-Kunac, Svetlana
Barač, Zvonimir Rumboldt i Tomislav Fiket

Produkcija zabavnog programa
Ela Poljarević

Voditelj marketinga
Sandra Petrović Dishpalli

Glasnogovornik Festivala
Hrvoje Pukšec

Voditeljica Press centra
Sanela Omanović

Za nakladnika
Zdenka Višković-Vukić

Glavni urednik festivalskih publikacija
Zlatko Viđačković

Urednik Festivalskih novina
Boško Picula

Redakcija:
Jordanka Grubač (zamjenica urednika), Matko Botić,
Ana Miljanić, Nicole Vojak, Sandra Mardešić

Službeni fotografi Festivala
Danke Vučinović (voditelj fotoslužbe), Hassan Abdel
Ghani, Slaven Radolović, Hrvoje Matoković

Grafička urednica
Irena Musić

Prijelom
Dora Badurina Šuran

Tehnička podrška
Ivica Šuran, Tomislav Erman

Urednik web stranica
Goran Ivanišević

Tisak
Novi list

Sav materijal objavljen u Festivalskim novinama
dostupan je i na web adresi www.pulafilmfestival.hr

Nakladnik:
Pula Film Festival
Laginjska 5, p.p. 29
52100 Pula, Hrvatska
tel: ++ 385 52 393 321
fax: ++ 385 52 393 320
www.pulafilmfestival.hr
info@pulafilmfestival.hr

Pjesmom, plesom i pozdravima počeo 56. festival igranog filma

Dugački red posjetitelja ovogodišnjeg svečanog otvaranja Festivala ispred Arene pola sata prije same priredbe potvrdio je da će svih pet tisuća sjedećih mjesta u najvećem kinu na otvorenom u ovom dijelu Europe biti ispunjeno. Štoviše, tražila se ulaznica više te je 56. festival igranog filma u Puli u subotu navečer započeo u pravom svečarskom i natjecateljskom ozračju. Gledatelje u prepunoj Areni koje je nakon kišnog jutra dočekala vedra i ugodna večer oduševila je izvedba hrvatske himne pop opernog kvarteta Aria. Kroz program je publiku vodio glumački par Dora Fišter i Damir Markovina, a uslijedilo je kratko predstavljanje deset hrvatskih filmova iz Nacionalnog natjecateljskog programa. O filmovima su govorili njihovi redatelji, producenti i glumci. Na velikom ekranu u Areni prikazani su i inserti filmova iz Međunarodnog natjecateljskog programa Europolis-Meridijani, a posebna su atrakcija bile dvije scenske točke nadahnute spojem filma i glazbe, odnosno filma i baleta. Hommage glumcu Relji Bašiću, dobitniku Vjesnikove nagrade Krešo Golik za životni doprinos filmskoj umjetnosti,

upričen je kroz nastup glumca Dražena Čučeka i sopranistice Marije Kuhar Šoša. Oni su otpjevali najpoznatiju melodiju iz Golikova filma *Tko pjeva, zlo ne misli* pri čemu je Čuček, ovogodišnji pobjednik HTV-ova šoua *Zvijezde pjevaju*, evocirajući Bašićev najpoznatiji nastup u karijeri briljirao u pjevačko-glumačkoj ulozi gospodina Fulira. Retrospektivu filmova redatelja Pedra Almodóvara najavio je nastup baletnih umjetnika Azamata Nabiullina i Tomislava Petranovića te Dore Fišter u točki Matador uz glazbu iz Minkusova *Don Quijotea*. Gledateljima je pozdravnu riječ uputila državna tajnica u Ministarstvu kulture mr. sc. Nina Obuljen, a festival je otvorio pulski gradonačelnik Boris Miletić. Prije projekcije prvog filma iz Nacionalnog natjecateljskog programa, romantične komedije *Vjerujem u anđele* redatelja Nikše Sviličića nebo iznad Pule osvjetlio je dvostruki vatromet, još jedna atrakcija po kojoj će se pamtili ovogodišnje svečano otvaranje. Sada kreće utrka za Zlatne arene!

Sopranistica Marija Kuhar Šoša i solist kazališta Komedija Dražen Čuček nastupili su u glazbeno-scenskoj točki ovogodišnjeg svečanog otvaranja Festivala. Nakon nastupa nisu krili zadovoljstvo izlaska pred više od pet tisuća gledatelja u Areni otkrivajući na koji se način u njihovom slučaju prožimaju dvije umjetnosti: film i glazba.

Izazov spajanja glume i pjevanja

pišu: Ana Miljanić i Nicole Vojak

Poznato je da mnogi glumci rado kreću u pjevačke vode, ali i pjevači u glumačke. Mislite li i vi podjednako graditi pjevačke i glumačke karijere? Budući da ste vi na granici između pjevanja i glume i u operi, i u mjuziklu, mislite li se jednoga dana ozbiljno baviti glumom, tj. pjevanjem?

Marija: Naravno da bih to voljela buduću da sam u operi, no ne želim sama sebi davati kompliment da znam glumiti, pogotovo u filmu samo zato jer sam operna pjevačica. Nisam jedna od onih osoba koja skače u filmske ili televizijske uloge zbog pet minuta slave. Za razvoj glumačkog talenta, kao i pjevačkog, treba jako mnogo truda, učenja. Zato ne bih htjela svojom možebitnom lošom glumom omalovažiti ničiji naporan rad. Voljela bih da ljudi prestanu olako shvaćati umjetnost. Ljudi se ne bi smjeli uplitati u tuđu domenu rada. Ne treba pretjerivati, već se držati onoga u čemu si najbolji.

Dražen: Glazbom ću se baviti samo u kazalištu, kao i do sada. Nemam aspiracije baviti se ozbiljno glazbenom karijerom. Gluma mi je na prvom mjestu. Isto tako me pomalo plaši upuštanje u film. Volim dobar film, ali priznajem da me strah. Imao sam kratak izlet u komediji *Pjevajte nešto ljubavno* prije dvije godine, ali to mi je za sada maksimum.

Kako je došlo do vaše suradnje s Festivalom igranog filma u Puli?

Marija: Anagažirao me umjetnički ravnatelj Zlatko Vidačković. On me nazvao i pozvao da nastupim na otvorenju. Često posjećuje Hrvatsko narodno

kazalište u Zagrebu i mislim da me tamo upoznao kao osobu, upoznao je moj rad i tako je polako započela naša suradnja.

Dražen: Isto tako je i kod mene. Umjetnički me ravnatelj pozvao i spojio me s Marijom. On je kumovao našem zajedničkom nastupu.

Imate li favorita na ovogodišnjem festivalu? Među filmovima, glumcima...

Marija: Ne mogu reći da imam favorita jer na žalost nisam bila u prilici pogledati neki od ovogodišnjih filmova. Prilično sam zaposlena preko ljeta, zapravo putujem odmah nakon otvaranja, tako da ću propustiti mnogo.

Dražen: Na žalost ni ja nisam u prilici pogledati više od nacionalnog programa na festivalu, ali radujem se dolascima filmova u kina i na DVD-u.

Kako su tekle same pripreme za nastup?

Marija: Pripremala sam se kao i za svaku drugu izvedbu. I svatko se pripremao za sebe.

Dražen: Nisam imao problema s pripremanjem jer znam šlager otprije. No uvijek mi je teško pjevati, osim u mjuziklima, oni me izvlače.

Oboje prekrasno pjevate. Kako ste se usavršavali kao pjevači?

Marija: Počela sam kao osnovnoškolka ovdje u Puli. Zatim sam učila pjevanje u srednjoj školi, pa diplomirala 2006. glazbenu kulturu i pjevanje na Muzičkoj akademiji u Zagrebu u klasi docentice Lidije Horvat-Dunjko. Trenutačno se usavršavam kod profesorice Miljaković. Eto, učim dok sam živa.

Dražen: Ja sam s kolegicom Kuhar učio kod

profesorice Beck – Kukavčić u srednjoškolskim danima. I ne zaboravimo strogu Natalie Dizdar u HTV-ovu šou *Zvijezde pjevaju*.

Sigurno je da je pjevački i glumački posao prilično naporan. Planirate li nakon filmskog festivala neki odmor?

Marija: Na žalost, mene čeka radno ljeto, neću imati mnogo vremena za odmor. Nastupit ću na Splitskom ljetu, zatim na Dubrovačkim ljetnim igrama, pa u Zagrebu u sceni Amadeo. Nakon toga me još čekaju reprize predstava u Hrvatskom narodnom kazalištu. Bit će vremena za odmor, sada pak radim punom parom.

Dražen: Ah, ja odlazim na odmor. Pokušat ću malo uživati u ljetu jer me na jesen očekuju tri projekta, a i priča se o jednom filmu...

Arijom u filmske večeri

Operni kvartet Aria imala je čast otpjevati hrvatsku himnu na otvaranju ovogodišnjeg festivala. Pop operni kvartet čine Leo Amir Kazić, Vedran Mlakar, Max Hozić i Zoran Trubić. Aria aktivno djeluje dvije godine, a u cijelom projektu sudjeluje više od dvadeset glazbenika, producenata i urednika. U listopadu 2009. Aria izdaje svoj prvi album naslovljen *Uvijek i zauvijek* na kojemu će predstaviti jedanaest pjesama. Zanimljivo je što svatko od Arijinih vokalista ima samostalnu karijeru, izdaje albume, snima spotove, a i autori su aranžmana. Ova je godina za kvartet promotivna; tako će nastupiti 15. listopada na Crvenom otoku, 30. listopada na Runjićevim večerima, a pripremaju i veliki samostalni koncert u kazalištu Komedija gdje će najaviti novi album. Slijedi radno ljeto za aktivnu i darovitu skupinu iznimnih pjevača koji su ove godine u Puli na najljepši način otvorili Festival.

Razgovori s članovima ekipe filma Zagrebačke priče

Boris T. Matić, producent omnibusa Nismo htjeli snimiti turistički film o Zagrebu

Kako su nastale Zagrebačke priče, omnibus od devet kratkometražnih formi sa Zagrebom kao temom?

Prvotna ideja nastala je prije četiri godine, kao poticaj za stvaranje Zagrebačkog filmskog fonda. Gradski ured za kulturu nije do prije dvije godine financirao dugometražne igrane filmove, iako je bilo pojedinačnih slučajeva mimo natječaja. Ideja se sastojala u raspisivanju natječaja za nekoliko kratkometražnih igranih filmova, koji bi se onda spojili u dugometražnu formu. Srećom, čelni ljudi Gradskog ureda za kulturu to su financijski podržali i omogućili nam da krenemo u realizaciju. Htjeli smo i predstaviti neke dosad manje eksponirane talentirane pojedince i tako im omogućiti nastavak karijere. Propozicije su bile vrlo striktno, film je morao trajati od osam do dvanaest minuta, a budžet nije smio prelaziti sto tisuća kuna.

Zagreb je u većini priča prikazan kao otuđen grad ružnih novogradnji i zapuštenih kvartova, s ljudskim sudbinama koje meandriraju od agresije do depresije. Jeste li u izboru scenarija koji će se pretočiti u film favorizirali mračne teme?

Na natječaj je došlo 109 scenarija, koje su pisali ljudi u rasponu od filmskih profesionalaca do kinoamatera i devedesetogodišnjih gospođa. Od tog broja, tek dvadesetak scenarija bilo je stvarno izvršno. Razne priče bile su igrane, ali smo u jednom bili nepopustljivi: *Zagrebačke priče* nisu smjele biti turistički film. Mislim da je Zagreb najljepši grad na svijetu, meni se svaki dan tamo događa jedan krasan život, ali smo pustili na volju autorima da ispričaju vlastite priče o gradu u kojem žive. Od devet priča u filmu dvije su o Romima, i ako će ovaj film barem malo skrenuti pažnju na romsku populaciju, to je već veliki uspjeh. Mogu najaviti

i svojevrsan nastavak *Zagrebačkih priča* koji će obuhvatiti kratke filmove o zagrebačkim temama, ali ovaj puta s ljubavnom tematikom.

Segmenti su omnibusa međusobno vrlo različito napravljeni, od skućenih interijera do otvorenih prostora, s glumačkim doprinosima iskusnih profesionalaca, ali i naturščika debitantata. Kako je izgledalo samo snimanje?

Određene filmove snimale su izvršne produkcije koje su u ime Propeler filma odrađivale taj dio posla. Moram reći da je to napravljeno vrlo profesionalno, tako da smo s time ostali pošteđeni mnogih izvršnih problema u organizaciji.

Koliko su obrađene situacije striktno vezane za Zagreb, mogu li se takvi događaji odigrati i u nekom drugom ambijentu?

Naravno da mogu, ali Zagreb kao glavni grad Hrvatske na neki način upija najrazličitije sudbine i to se u filmu vidi, na primjer u epizodi u kojoj sudjeluju dvije Dalmatinke. Zagreb ima neke specifikume za koje se nadam da su u filmu opisani na zanimljiv način.

Igor Mirković, redatelj filma Inkasator u sklopu Zagrebačkih priča Virtuoz u vlastitom filmu

Život dvoje starih ljudi samih u stanu. Rekoste da je u filmu jako puno i Vaših roditelja, i to je zagrebačka priča...

Pa, čini mi se kao da u Zagrebu u svakoj zgradi postoji bar jedna stara osoba koja proviruje preko ograde stubišta i pita tko to dolje prolazi...Kad smo snimali scenu na balkonima istovremeno su na dva gornja balkona izašle dvije žene potpuno identične likovima iz naše priče. I tu je negdje pokriće za ovaj film i njegovu temu.

Rekli ste da su dvoje najmlađih u ekipi bili glumica Marija Kohn i glumac Pero Kvrčić...

Raditi s njima za mene je fantastično iskustvo! Ti glumci koji su već igrali valjda sve na svijetu s podjednakom su ozbiljnošću pristupili ovom nezahvatnom projektu za koji, uostalom, nismo imali ni dovoljno novca, a oni su taj posao prihvatili kao i svi ostali, mlađi u ekipi.

Koliko ste zajedno radili na filmu?

Četiri dana. Za mene je to bilo snimanje iz snova. S produkcijske strane nezahvatno, s dvoje fantastičnih glumaca... imati ih četiri dana samo za sebe, to je kao da imate glazbenog virtuozu u vlastitoj sobi da svira samo za vas...

Nebojša Slijepčević, redatelj filma Šamar u sklopu Zagrebačkih priča Nasilje je sveprisutno u društvu

Zagrebačke priče otvara Šamar, mučna priča o zatvorenom krugu nasilja u jednom novozagrebačkom kvartu. Je li scenarij nastao povodom natječaja Propeler filma?

Natječaj je bio izravan povod da ga napišem, ali priča je jako stara, te sukobe koji su okosnica zbivanja primjećujem oko sebe oduvijek. U filmu se to nasilje primjećuje kroz prizmu dječaka, ali se zapravo odnosi na cjelokupnu agresiju u društvu koja je sveprisutna.

Koliko je bilo zahtjevno snimati s mladim glumcima, nenaviknutima na filmsku kameru?

Razgovori s članovima ekipe filma Blizine

Redatelj i scenarist Zdravko Mustać

Na filmu me zanima otkrivanje krajnjih granica

Vaš dosadašnji opus zaobilazio je komercijalne projekte, mahom ste snimali eksperimentalne manje forme. Blizine su vaš dugometražni igrani prvijenac.

S temom o dvoje ljudi u skućenoj atmosferi zaustavljenog lifta najprije sam prošao na natječaju za kratki alternativni film. Razmišljajući naknadno o cijelom konceptu, uvidio sam da ću iste probleme imati i u kratkoj i u dugometražnoj formi. U razgovoru s producentom i cijelom ekipom došli smo do zaključka da produžimo samo snimanje, nadopišemo scenarij i tako ipak napravimo cjelovečernji film.

Kako ste došli na ideju da u klaustrofobičan prostor smjestite tek dva protagonista, između kojih se kroz radnju razvija iznimno složen odnos?

Uvijek me prilikom rada na filmu zanima izazov, rizik, otkrivanje krajnjih granica. Prvo je nastao taj čvrsti koncept lifta, a zatim sam u njega smjestio to dvoje likova za koje sam znao da ih moram smjestiti u takozvane granične karaktere, da bi takva hermetična forma ipak imala nekakvu provodnu liniju. Forsirajući te granične karaktere sam zapravo došao do priče i razvoja priče. Moj način rada uvijek je takav, prvo osmislim strukturu, tijelo filma, a zatim pridodajem elemente koji tu strukturu nadopunjuju.

Glumci su iznimno važan element ove za njih jako zahtjevne duo-drame. Podjela nikako nije ziheraška, i Damiru Klemeniću i Anici Kovačević ovo je prva glavna uloga u dugometražnom igranom filmu...

To je još jedan dokaz moje teorije da volim izazove. Njih su mi se dvoje nametnuli na probnim snimanjima, i u opće nisam razmišljao o njihovom backgroundu i prijašnjem glumačkom iskustvu. Damira jako dobro poznajem još od njegovih angažmana u fizičkom teatru, njegov plesni background jako mi je dobro došao jer se ta uloga

u velikoj mjeri temelji na tjelesnosti. Anica je zbog nevjerojatne izražajnosti lica također bila sjajan izbor za ulogu slijepice djevojke. Mislim da mi se taj rizik snimanja s debitantima vratio stotruko.

Snimanje je zacijelo bilo iscrpljujuće, pogotovo za glumce. Kakva je bila atmosfera?

Imao sam sreću da sam surađivao sa zbilja sjajnom ekipom, neki od tih ljudi su mi vrlo bliski prijatelji, a zblizio sam se i s glumcima, na spomenutim pripremnim probama. Snimanje je bilo jedna vrsta egzekucije, jer je glavni teret ležao upravo na glumačkim doprinosima. Sve je unatoč tehničkim problemima prošlo glatko, u zbilja klaustrofobičnoj atmosferi jednog atelijera.

Blizine definitivno nisu film za široke mase. Što očekujete od filma u komercijalnom smislu?

Jedva čekam vidjeti kako će se film snaći u kino-dvoranama. Ovo nije film za široku publiku, on u nekim aspektima iščitavanja traži nešto angažiranijeg gledatelja, tako da je teško očekivati masovniju podršku. Ipak, nakon što zatvorimo financijsku konstrukciju i prebacimo film na 35mm traku, Blizine će se naći i u kinima.

Film je snimljen vrlo minuciozno. Važan vam je vizualni aspekt filma?

Imam veliku sreću što uvijek surađujem s istim snimateljem, Borisom Poljakom, s kojim se jako dobro razumijem. Jako smo puno razgovarali o vizualnosti, vodim računa o svakoj kompoziciji i svakoj izmjeni kadrova.

Blizine su vaš dugometražni debi. Kako je bilo napraviti ulogu sve u istom prostoru i to jednog

Glumica Anica Kovačević i glumac Damir Klemenić

Snimanje ovog filma je iskustvo za cijeli život

pokvarenog lifta, prostoru «jedan i trideset za dva i osamdeset»..., s još jednim jedinim glumcem «u društvu».

Anica: I, što svakako treba neizostavno dodati – sa snimanjem prizora u kontinuitetu, znači onako kako su slijedili jedan za drugim, bez vraćanja,

bez ponavljanja! To sve jest strašno zahtjevno ali se time dobilo nešto zaista posebno! Taj osjećaj da možeš proživjeti lik od početka do kraja i u kontinuitetu, i da to iz tebe izvlači one najdublje impulse, to je nešto posebno i za oboje nešto novo. Inače, znamo kako se snima pojedini lik i koliko je, zapravo, teže uvijek iznova ući u nj.

Damir: Teško je zadržati pravi osjećaj ako se snima danas, pa opet za pet dana... Ta bliskost u malom prostoru i taj kontinuitet snimanja nama su glumcima pomogli izvući najdublje i najbolje iz sebe. Pritom je tjelesnost nužna i ja sam je doživio vrlo intenzivno, a to je i bio smisao filma - izvući iz sebe te demone...

Anica: A slijepoj je osobi kretanje ionako ograničeno, sada osim ograničenja u pogledu i vidu još i to tjelesno u prostoru zaustavljenog lifta... Lik sam ostvarila promatrajući slijepice ljude i dodajući tomu vrlo intenzivan osjećaj upravo su takva snimanja u kontinuitetu.

Damir: Sve je to izvuklo iz nas jaku energiju, svaki od naša dva karaktera isijava svoju tjelesnost a moram reći da je taj neki intenzitet doživljaja i rada prešao na cijelu ekipu.

Jeste li oboje bili, ili postali, klaustrofobični?

Anica: Ja jesam malo, jesam, ali ovo mi je snimanje dobro činilo...

Damir: Nisam klaustrofobičan. Premda, lakše je bilo kad se snimalo s jedne od strana pa je ta bila otvorena, ali kada se snimalo odozgora... U svakom slučaju ovo nam je iskustvo za cijeli život.

Treći dan Nacionalnog natjecateljskog programa (ponedjeljak, 20. srpnja)

Crnci u Domovinskom ratu, Penelopa u Hrvatskoj

I treći dan Nacionalnog natjecateljskog programa donosi dva nova hrvatska filma koji se uključuju u utrku za Zlatne arene. Prvi su režirala dvojica filmaša, a drugi je nastao u hrvatsko-australskoj koprodukciji. Ratna drama *Crnci* djelo je redateljsko-scenarističkog para Zvonimira Jurića i Gorana Devića u kojoj glavnu ulogu tumači višestruki dobitnik Zlatne arene Ivo Gregurević. Filmsku interpretaciju legende o Odiseju *Penelopa* režirao je pak Australac Ben Ferris koji je svoj rad realizirao na lokacijama u Hrvatskoj angažiravši domaće filmaše.

Crnci

Ratna drama o zapovjedniku voda koji tijekom primirja priprema akciju izvlačenja tijela poginulih suboraca zajednički je dugometražni igrani film redatelja Zvonimira Jurića i Gorana Devića. Priča se radnjom vraća u godine Domovinskog rata. Tijekom ratnih stradanja u gradu pod opsadom vod nazvan Crnci, zadužen za obavljanje prljavih zadataka, mora biti rasformiran jer je potpisano primirje. Zapovjednik voda Ivo (Ivo Gregurević) priprema akciju izvlačenja tijela trojice svojih poginulih ljudi iz šume i istodobno želi, usprkos primirju, minirati branu i tako nanijeti štetu neprijatelju. Preživjeli članovi voda, Darko (Rakan Rushaidat), Barišić (Krešimir Mikić), Franjo (Franjo Dijak) i Šaran (Nikša Butijer), kreću u akciju... Redatelj Zvonimir Jurić diplomirao je na Akademiji dramske umjetnosti u Zagrebu, na Odsjeku filmske i TV režije 1999. Redateljsku karijeru započinje nagrađivanim dokumentarcima *Nebo ispod Osijeka* (Oktavijan i nagrada za režiju na DHF-u), *Jurić: Tvrdja 1999* i *Crnci su izdržali, a ja?* Prvi mu je igrani film *Onaj koji će ostati neprimijećen* (Vjesnikova nagrada *Breza* za najbolje debitantsko ostvarenje na Festivalu igranog filma u Puli), a slijede drugi dio omnibusa *Sex, piće i krvoproliće* i *Žuti mjesec*, dio omnibusa *Zagrebačke priče*. Njegov kolega Goran Dević filmsku i TV režiju diplomirao je na ADU u Zagrebu, gdje radi kao umjetnički asistent. Autor je dokumentarnih filmova *Uvozne Vrane* (nagrade na dvadesetak festivala; uz ostale, *Grand prix*, nagrada za režiju, scenarij, najbolji dokumentarni film i *Oktavijan* na DHF-u), *Nemam ti šta reć lijepo*, 3 i *Sretna zemlja*. Osnivač i producent produkcije Petnaesta Umjetnost. *Crnci*, za koje je napisao scenarij i režirao sa Zvonimirom Jurićem, prvi su mu dugometražni igrani film.

OSOBNA ISKAZNICA FILMA

Hrvatska, 2009., 78 min, 35 mm; produkcijska kuća: Kinorama (u suradnji s Hrvatskom radiotelevizijom); producentica: Ankica Jurić Tilić; režija: Zvonimir Jurić, Goran Dević; uloge: Ivo Gregurević, Krešimir Mikić, Franjo Dijak, Rakan Rushaidat, Nikša Butijer, Emir Hadžihafizbegović, Stjepan Pete, Saša Anočić; snimatelj: Branko Linta; montažer: Vanja Siruček; scenograf: Mladen Ožbolt; kostimografkinja: Ivana Zozoli; skladatelji: Jura Ferina, Pavao Miholjević; zvuk: Dubravka Premar, Gordan Fučkar, Blaž Andračić; maska: Irena Hadrović, Mojca Gorogranc; specijalni efekti: Branko Repalust.

Penelopa

Legenda o Odiseju trajno je umjetničko nadahnuće. Australski redatelj Ben Ferris snimio je u Hrvatskoj vlastito viđenje jedne od najpoznatijih priča o ljubavi i vjernosti uopće stavivši naglasak na Odisejevu suprugu Penelopu. Dok čeka da joj se muž vrati iz Trojanskog rata, Penelopa luta svojim golemim dvorcem u kojem svaka soba krije različitu uspomenu. U sobama se pojavljuju vizije njezina muža, koje su bijeg od usamljenosti i postepeno je udaljuju od svijeta oko nje: društva njezinih vjernih sluškinja i razuzdanih mitskih prosaca... U glavnim su ulogama redateljeva sunarodnjakinja Natalie Finderle i njezin hrvatski kolega Frano Mašković, dok je glazbu skladao dobitnik Europske filmske nagrade Max Richter (*Valcer s Bashyrom*). Ben Ferris diplomirao je latinski i klasični grčki na Sveučilištu u Sydneyu 1998. Od 1992. do 2004. glumio je i režirao u Sydneyjskom kazalištu i osnovao kazališnu kompaniju Two Black Shoes s kojom je nastupio na Sydney Festivalu. Godine 2000. u sklopu Sydneyjskog sveučilišta osniva UBS Filmsku školu koju je vodio do 2004, kada je osnovao Sydney Film School gdje trenutno radi kao izvršni direktor. Njegov kratkometražni film *Kuhinja* (*The Kitchen*) prikazan je na više festivala (One Take Film Festival u Zagrebu, L'Étrange Film Festival u Parizu, Singapore Film Festival), a osvajanje *Grand Prix*a na inauguralnom festivalu kratkometražnih filmova Akira Kurosawa u Tokiju 2005. osiguralo mu je kinodistribuciju u tokijskim kinima u sklopu dugometražnog filma *Life Cinematic*. Godine 2004. filmom *Uzašašće* (*Ascension*) osvaja *Grand Prix* zagrebačkog One Take Film Festivala, gdje je 2006. bio i članom žirija.

OSOBNA ISKAZNICA FILMA

Hrvatska / Australija, 2009., 80 min, HD; produkcijska kuća: Focus Media / Artemis Projects; producentica: Irena Marković; režija: Ben Ferris; scenarij: Ben Ferris; uloge: Natalie Finderle, Frano Mašković; snimatelj: James Barahanos; montažer: Karen Johnson; scenograf: Mladen Ožbolt; kostimografkinja: Jennie Tate; skladatelj: Max Richter; ton: Sam Petty, Blaž Andračić; maska: Snježana Tomljenović; specijalni efekti: Snježana Tomljenović